

РЕШЕНИЕ

№ 16574

гр. София, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 71 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА Г. ШАНОВА

при участието на секретаря КАЛИНА Д. АНГЕЛОВА
като разглежда докладваното от ДАНИЕЛА Г. ШАНОВА Гражданско дело № 20211110137069 по описа за 2021 година

и взе предвид следното:

Предявен е установителен иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено между страните, че ответника И. Г. Е. дължи на ищеца „.....“ ЕАД /с предишно наименование „.....“/ сумата от 89,95 лв., представляваща неплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по договор от 13.01.2018г., обективирани във фактури №№ 7276204734/05.08.2018г. и *****/05.09.2018г. за отчетен период от 05.07.2018г. до 04.09.2018г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда до окончателното плащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 28978/2020г. на СРС, 71 с-в.

Ищецът твърди, че между „.....“ и ответника бил сключен договор за мобилни услуги от дата 13.01.2018 г. по силата на който, ответникът И. Г. Е. е абонат на дружеството доставчик на мобилни услуги с клиенти номер № 006055307 и титуляр с предпочетения мобилен номер 08948/89980 с избрана абонаментна програма Тотал 24,99 лв. с уговорен срок на действие 24 месеца до 13.01.2018г., а при възползване от преференциални условия на Оператора абонатът като лоялен клиент взел втори абонаментен план с предпочетения мобилен номер 0899/940858 с избрана абонаментна програма Тотал+ 20,99 лв., съгласно Договор за мобилни услуги от 31.05.2018г. с уговорен срок на действие 24 месеца до 31.05.2020г.

Въз основа на посочените договори ответникът ползвал предоставяните от Дружеството мобилни услуги, като потреблението е фактурирано под клиентския номер на абоната № 006055307.

Съгласно чл. 26 от Общите условия на мобилния оператор „при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на

фактура, която се издавала ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител - страна по договора бивал уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Неполучаването на фактурата не освобождавало потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми“.

Твърди още, че за потребените от абоната-ответник услуги за периода от 05.07.2018г. до 04.09.2018г. ищеца е издал:

- Фактура № 7276204734/05.08.2018г. за отчетения период на потребление 05.07.2018г. – 04.08.2018г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 48,37 лв. /с ДДС/. Дължимата сума била платима в срок 20.08.2018г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползваните мобилни номера.

- Фактура № *****/05.09.2018г. за отчетения период на потребление 05.08.2018г. – 04.09.2018г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 65,63 лв. /с ДДС/. Дължимата сума била платима в срок 20.09.2018г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползваните мобилни номера.

Абонатът потребил и не е заплатил мобилни услуги на обща стойност 105,27 лв., фактурирани за два последователни отчетни месеца - за месец 08/2018г. и за месец 09/2018г. Към всяка от фактурите имало приложено извлечение-детайлизирана справка от потреблението на ползвания номер.

С Кредитно известие № 7278840098/05.10.2018г. за извършена корекция по дълга, като била сторнирана сумата в размер на -15,32 лв. /с ДДС/ за върнати на абоната пропорционално начислени при сключване на абонамента такси, и е отразен незаплатения баланс в размер на 105,27 лв., за предходните два отчетни периода, при което задължението за плащане възлиза на сума в размер на 89,95 лв.

Неизпълнението на абоната-ответник да заплати стойността на потребените и фактурирани услуги на стойност 89,95 лв., ангажирало договорната отговорност на абоната по т. 11 от процесния договор за услуги, като във връзка с чл. 75, вр. с чл. 196, в) от ОУ на мобилния оператор, Теленор прекратил едностранно индивидуалните договори на ответника И. Г. Е. за ползваните абонаменти и е издал крайна фактура № 7280391262/05.11.2018г. с начислени суми за плащане в размер на 114,93 лв. – за дължима договорна неустойка за предсрочно прекратяване на договорни абонаменти /която сума не е предмет на производството/ и в размер на 89,95 лв. – за незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги /процесната сума/.

Ищецът твърди в исковата си молба също, че като абонат на обществената телекомуникационна мрежа на мобилния оператор „.....“ ЕАД ответника Е. се е съгласил и е приел Общите Условия на Оператора за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги. Съгласно чл. 49 от Общите Условия, Теленор имал право да получава в срок всички плащания, дължими от потребителя в уговореното количество и на уговореното място. Според чл. 71 „Потребителят е длъжен да заплаща определените от Теленор цени по начин и в срокове за плащане, посочени в т. 27 от тези Общи условия, а именно в срока,

указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ“. Незаплащането в срок на издадените от Оператора на абоната фактури за ползваните мобилни услуги е обусловило правото на Теленор /чл. 75 от ОУ/ да прекрати едностранно индивидуалния договор на И. Е.. При неспазване на което и да е задължение по част XIII от тези Общи условия или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя, Теленор имал право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, или при условията на т. 196, в) да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него".

Съгласно сключения договор за мобилни услуги, страните имали права и задължения, описани в него и общите условия на доставчика на мобилни услуги. Към индивидуалния договор се прилагат клаузите на публикуваните общи условия и те са неразделна част към него. По силата на същите, индивидуалният договор влиза в сила от момента на подписването му от страните, а за неуредените случаи в индивидуалния договор са в сила общите условия на договора за предоставяне на мобилни услуги.

В чл. 20 от Общите условия е посочено, че, всички услуги се заплащат в зависимост от техния вид и специфика по цени, съгласно действащата ценова листа на Теленор. Съгласно чл. 23, б) месечения абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуален договор и включва разходите за поддръжка на Мрежата и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери съобразно избора от потребителя абонаментен план/програма/пакет. По силата на чл. 26 неполучаването на фактура не освобождавало потребителя от задължението му за плащане на дължимата сума. Потребителят отговарял и дължал връщане на оператора и на всякакви допълнителни /извънредни/ разходи, свързани със събирането на вземания, които са присъдени по съдебен ред. Съгласно чл. 27 от Общите условия плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ. При неспазване на срока, потребителят дължи неустойка за забава в размер на законната лихва за всеки ден закъснение.

В конкретният случай ответникът И. Г. Е. бил подписал договор за услуги с мобилния оператор, ползвал е процесните мобилни номера и не е изпълнил задължението си по договор да заплаща стойността на предоставените услуги, като с това си поведение е изпаднал в забава. Издадени са фактури и в срок не ги е заплатил. Изпълнен е фактическият състав на едно договорно неизпълнение по чл. 79 ЗЗД, за което ответника следва да понесе отговорността си.

Представените фактури сами по себе си, не са основание за плащане, но длъжникът-ответник е сключил договор и е ползвал съответната далекосъобщителна услуга, задължил се е да заплаща цената на предоставеното устройство, съгласно уговорения погасителен план, респ. същият е в неизпълнение на договора си.

Въз основа на така очертаната обстановка се иска да бъде постановено решение, с което да се уважи предявения установителен иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника – чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител оспорва исквете по основание и размер. Твърди, че по делото липсват доказателства на ответника да са връчени процесните фактури, като неполучаването на издадените фактури не можело да обоснове дължимостта за плащане на посочените суми. Заявява възражение за нищожност на чл. 26 от Общите условия на ищеца поради неравноправност на тази клауза по смисъла на чл. 143, т. 6, т. 10 и т. 15 от ЗЗП. Не била предоставена възможност на ответника преди сключване на договора да влияе върху съдържанието му. Посочената клауза на чл. 26 от общите условия била вписана от ищеца предварително в съдържанието на договора, като в тежест на ищеца било да докаже, че посочената клауза е уговорена индивидуално с ответника, както и че е имал възможност предварително, преди сключване на договора да влияе върху съдържанието ѝ. В този смисъл нарушени били принципите на равнопоставеност. Евентуално навежда възражение за изтекла погасителна давност. По тези съображения моли съда да отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

За да се приеме, че ответника дължи процесната сума, ищецът следва да установи по реда на пълното и главно доказване фактите, от които произтича вземането му и неговият размер – съществуването на облигационно правоотношение между страните по договор за телекомуникационни услуги; изпълнение на договора от ищеца – предоставяне на телекомуникационните услуги и тяхната стойност, в резултат на което за ответника е възникнало задължения да заплати месечна такса и възнаграждение за ползваните услуги.

Установява се, че между ищеца и ответника на 13.01.2018 г. е бил сключен Договор за мобилни услуги, по силата на който ответника И. Г. Е. е абонат на дружеството доставчик на мобилни услуги с клиенти номер № 006055307 и титуляр с предпочетения мобилен номер 08948/89980 с избрана абонаментна програма Тотал 24,99 лв. с уговорен срок на действие 24 месеца до 13.01.2018г.

На 31.05.2018г. между страните е бил сключен и Договор за мобилни услуги с предпочетения мобилен номер 0899/940858 с избрана абонаментна програма Тотал+ 20,99 лв., с уговорен срок на действие 24 месеца до 31.05.2020г.

По делото са приложени и копия на декларация – съгласие, подписани от ответника относно получаване на екземпляр от „общите условия” на ищцовото дружество и изразяване на изрично съгласие с тях от 25.11.2017 г. и от 31.05.2018г.

По делото са приложени и общите условия на „.....” ЕАД за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги, в сила от 10.09.2010 г., които не противоречат на нормите на българското законодателство.

Въз основа горепосочените договори са издадени фактури за дължими суми за абонаментен план и потребление извън месечен пакет /л. 24-29/ - несопорени от ответника.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Предвид представените по делото доказателства, а именно последните подписани и неоспорени от ответника договори за предоставяне на телекомуникационни услуги и предвид представената по делото декларация – съгласия за получаване общите условия и съгласие с тях, както и предоставеното копие на въпросните общи условия, съдът счита, че между страните по делото са възникнали валидни облигационни правоотношения. Ответникът не оспорва положеният подпис да е негов. Нито се твърди, че между страните са сключени други договори, нито се сочат доказателства в тази насока. В края на всеки

договор, след изписване имената на ответника и полагане на неговия подпис, е налице отбелязването, от което се установява, че подписът за потребител е положен лично от същия пред представител на мобилния оператор. Полагането на подпис в договора от страна на потребителя е обстоятелство, удостоверяващо съгласие за сключване на договора, респ. относно клаузите на същия. При това положение е непротивопоставимо последващо възражение, че не е бил запознат със съдържанието му, след като е подписал договора.

Съгласно чл. 16, ал. 1 ЗЗД, при сключване на договор с Общи условия, те важат за страните, ако приелят предложението /в процесния случай ответникът/ е изразил писмено потвърждение на Общите условия. Видно от представените като доказателства договори към делото такива потвърждавания са налице, затова съдът приема, че сключените между страните договори са сключени като договори при общи условия.

Съгласно чл. чл. 26, 27 и 31 от представените със заявлението за издаване на заповед за изпълнение Общи условия /ОУ/, заплащането на услугите се извършва въз основа на месечна фактура, която се издава на името на потребителя. При сключването на договора мобилният оператор уведомява потребителя за датата от месеца, на която ще бъде издавана фактурата. Неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението за плащане на сумата. Сумата по фактурата следва да се плати в указания във фактурата срок, но не по-късно от 18 дни след издаването ѝ. Месечните сметки могат да бъдат оспорени в 6 м. срок след датата на издаване на фактурата, като оспорването не освобождава от задължението за плащане.

По отношение незаплатени абонаментни такси от потребителя, включени в процесните фактури, съдът намира, че доколкото цената на абонамента е възнаграждение за самото право на достъп до мрежата на оператора, предоставено чрез активиране на съответна СИМ карта с уникален телефонен номер, чрез който потребителят се разпознава от останалите участници в мрежата като абонат както при изходящи, така и при входящи повиквания, за доказването на това вземане в полза на доставчика е достатъчно позоваването на подписаните от потребителя договори за съответния абонаментен план. Липсва и оспорване от ответника на обстоятелството, че през процесния период телефонните номера на мобилните телефони са били активни. С оглед на това, настоящият съдебен състав приема за доказана дължимостта на претендираните суми за абонаментни такси въз основа на представените договори за мобилни услуги.

Що се касае до включените в процесните фактури претендирани суми за използвани услуги, следва да се посочи, че действително представените фактури като частни свидетелстващи документи не се ползват с материална доказателствена сила за удостоверените в тях правнорелевантни обстоятелства. Следователно тези фактури сами по себе си не са годно доказателство да установят, че мобилният оператор е предоставил през релевантния период на ответницата процесните мобилни услуги на посочената в тях стойност. Фактурите обаче имат доказателствена стойност, която следва да се цени в съвкупност с другите доказателства по делото. Към фактурите са представени детайлни справки от дружеството-ищец относно общото потребление за съответните мобилни номера. Те също представляват частни свидетелстващи документи, обективиращи изгодни за издателя им обстоятелства, но доколкото размера на потребените услуги, посочени в тях, извън предоставения пакет на потребителя, не е оспорен от ответника и доколкото стойностите на количествата потребени услуги съответстват с отразеното във фактурите потребление за съответния период, настоящият съдебен състав приема, че в полза на ответното дружество е възникнало вземане и за сумите за използвани услуги.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че тъй като не бил получил издадените от ищцовото дружество фактури, то услугите не са потребени и не дължи плащане по тях, поради следното: На първо място обстоятелството, че ищеца е предоставил на ответника далекосъобщителните услуги и той ги е потребил се установява от

представените към тези фактури разпечатки от потреблението, според които са провеждани разговори и е ползван /предоставен/ мобилен интернет. На следващо място ответникът в подписания от него Договор сам е заявил, че се отказва от хартиени фактури. Доказателства за това да не бил уведомен изобщо за задълженията си по посочените по-горе две фактури по електронен път, каквато ноторно известна е обичайната практика, са ангажирани, нито има твърдения в тази насока.

Неоснователно съдът намира и възражението на ответника за нищожност чл. 26 от Общите условия, според която - неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението му за плащане. Въпросната клауза действително е такава при общи условия, тоест не индивидуално уговорена. Но в случая индивидуално е договорено в ДМУ, че ответника се отказва от получаване на хартиена фактура. При което неполучаването на фактура представлява индивидуална уговорка и като такава не може да доведе до извод за нарушаване на нормите на чл. 143, ал. 1, т. 9, т. 18 и т. 19 от ЗЗП. На следващо място дори да е мислимо, че не е било еднозначно известно, какви ще са икономическите последици от сключване на договора, в контекста на това да не било отнапред известно какви по обем разговори ще води ищеца и от тук стойността на месечните му задължения, то същото важи и за ищеца, в качеството му на лице предоставящо далекосъобщителни услуги. При което и не може да става въпрос за едностранно облагодетелстване на доставчика на услугата.

Ето защо и съдът намира за установено по делото наличие на задължение на ответника И. Г. Е. към ищцовото дружество за предоставени и незаплатени мобилни услуги в размер на 89,95 лв., представляваща неплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по договор от 13.01.2018г., обективирани във фактури №№ 7276204734/05.08.2018г. и *****/05.09.2018г. за отчетен период от 05.07.2018г. до 04.09.2018г.

По делото ответникът не представя доказателство за плащане към ищеца на фактурираните суми, поради което искът се явява основателен в претендирания размер от 89,95 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК до окончателно плащане на вземането.

Относно възражението за давност:

На първо място следва да се отбележи, че задълженията по договор за мобилни услуги са периодични задължение по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, доколкото се касае за повтарящи се задължения за предаване на парична сума, имащи единен правопораждащ факт (договор за мобилни услуги), чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Следователно, в случая е приложима кратката 3-годишна давност, а не общата 5-годишна давност. Изискуемостта на вноските за заплащане на предоставени мобилни услуги съгласно т. 27 от ОУ за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги е срока, указан в ежемесечно издадените фактури. Най-старото задължение за заплащане на мобилни услуги, предявено съдебно по настоящото дело е за отчетен период 05.07.2018г.-04.08.2018г. За процесните задължения е издадена фактура № 7276204734/05.08.2018г., където е посочен срок за плащане 20.08.2018г. Именно тази дата е падежа, на който задължението става изискуемо, следователно и от тази дата тече давността, следователно крайния срок на давността е 20.08.2021 г. Тъй като Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. 28978/2020г., СРС, 71 с-в е депозирано в съда на 29.05.2020 г., а съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът за установяване на вземането се смята подаден от момента на

подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, а доколкото с предявяване на иск давността се прекъсва (чл. 116 ЗЗД), следва да се приеме, че давността по отношение на вземането по установителния иск е прекъсната на 29.05.2020г. Поради това давността по отношение на него не е изтекла, а възражението на ответника се явява неоснователно.

Относно разноските за производството:

При този изход на правния спор в тежест на ответника е да възстанови разноските, които ищеца е направил за исковото производство, установени в общ размер от 505 лв. – *платена държавна такса, депозит за особен представител и адвокатско възнаграждение*. Следва да се присъдят и разноските, направени в заповедното производство по ч.гр.д. № 28978/2020г. по описа на СРС, 71 състав в общ размер от 205 лв. – *заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение /арг. от т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014г. на ОСГТК/*.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 415, ал. 1 от ГПК, че И. Г. Е. с ЕГН ***** и постоянен адрес гр. Б....., дължи на „.....“ ЕАД /с предишно наименование „.....”/ с ЕИК ** и съдебен адрес гр. .... – чрез адв. Г., на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД сумата от **89,95 лв.**, представляваща неплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по договор от 13.01.2018г., обективирани във фактури №№ 7276204734/05.08.2018г. и *****/05.09.2018г. за отчетен период от 05.07.2018г. до 04.09.2018г., ведно със законната лихва от 29.05.2020г. до окончателното плащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 28978/2020г. на СРС, 71 състав.

ОСЪЖДА И. Г. Е. с ЕГН ***** и постоянен адрес гр. Б....., да заплати на „.....“ ЕАД /с предишно наименование „.....”/ с ЕИК ** и съдебен адрес гр. .... – чрез адв. Г., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **505 лв.** – разноски за исковото производство и сумата от **205 лв.** – разноски за заповедното производство по ч.гр.д. № 28978/2020г. на СРС, 71 състав.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от датата от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____